

som helst Interesse, hvad Justitsministeren føler for de kommunale Funktionærer, han behøver derfor ikke at komme ind paa det Gang efter Gang. Mit Forhold til de kommunale Funktionærer i Randers skal jeg nok ordne ogsaa uden den højtærede Justitsminister. Det er jo rigtigt, at jeg sluttede mig til „Nationaltidende"s Betragtning over, at Generalstrejken ikke var tabt, fordi er Generalstrejke ikke kunde lade sig gennemføre i Danmark, men fordi den var lokaliseret. Men det var under ganske andre Former, det her foregik, det var ingen almindelig Lønsituation, der forelaa. I det hele taget er der udspreedt saa meget usandfærdigt om denne Historie, at det er rart nok, vi har faaet den en Smule afklaret. Jeg tænker blot paa det hollandske Blad, som skrev: Der er Revolution i Danmark, Partiet Brødregade i Randers er skudt i Grus, mange Mennesker er omkommet.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen udtalte, at Landsretten havde paataalt, at der ikke var sket denne Advarsel. Det er ikke rigtigt. Landsretten udtalte, at vedkommende kunde straffes ikke efter denne Paragraf, men efter en anden. Der var aldeles ikke Tale om at paatale, for det har Landsretten ikke noget at gøre med i dette Tilfælde. Der var Tale om, hvilke af de to Paragraffer der kan anvendes i saadanne Tilfælde. Det ærede Medlem spurgte mig om, hvad Læger, Jurister og forskellige andre vilde gøre, hvis nogen af dem var Skruibrækkere. Det ved jeg ikke, det er et fagligt Spørgsmaal, der maa de benytte de faglige Kampmidler, de har, men eet maa de ikke have Lov til at benytte, og det haaber jeg, hverken Læger, Jurister eller Arbejdsgivere vil benytte, det er at overfalde de andre og banke dem. Derfor har vi en Justitsminister til at sørge for Ro, og det er for Tiden min Stilling. Overfald vil vi ikke finde os i i disse Tilfælde. Hvilke Midler vi i øvrigt har, er det ikke Justitsministerens Sag at afgøre, det er Rigsdagens Sag. Desværre, i et enkelt Tilfælde skete et saadant Overfald ogsaa fra en Arbejdsgiver, men selvfølgelig blev det ogsaa paataalt, og vedkommende blev draget til Ansvar akkurat lige saa godt som de andre.

Overfor det ærede Medlem Hr. Lundberg tror jeg i øvrigt ikke, der er Grund til at udtale ret meget, for det lader til, at det er mig umuligt at faa Svar paa de Spørgsmaal, jeg har stillet. Med Hensyn

til selve Forholdet, som det foreligger i Randers, maa jeg henvise det ærede Medlem Hr. Lundberg til Retsplejeloven. Den indeholder de Veje, ad hvilke man skal gaa i de Tilfælde. (*Lundberg:* Justitsministerens Mening?). Jeg har udtalt som min Mening tydeligt og klart, at jeg holder altid af moderate Udtryk, som man bør benytte i alle Situationer. Disse Udtalelser maa gerne være kraftige, men de skal helst være pæne.

H. P. Hansen (Randers Amt): Den højtærede Justitsminister brugte et Udtryk, som er interessant, og som fortjente at blive belyst i en længere Tale, end der her er givet Adgang til. Den højtærede Minister sagde til det ærede Medlem Hr. Lundberg, at det Spørgsmaal, der var rettet til Ministeren af det ærede Medlem Hr. Lundberg om, hvorledes Arbejdsgivere, Læger og Jurister behandlede hinanden indbyrdes, var et farligt Spørgsmaal . . . (*Justitsministeren [Rytter]:* Et fagligt Spørgsmaal). Saa har jeg hørt fejl, men det gør i og for sig intet, thi det forandrer ikke noget væsentligt i det, jeg vilde sige til den højtærede Minister. Sagen er nemlig den, at man i alle Samfundskredse, der ikke hører Arbejderne til, har den Opfattelse, at hvad der i et bestemt Tilfælde gøres af Arbejderne, enten er nedværdigende i alt moralsk Omdømme eller ogsaa er strafbart, medens man i disse Kredse saa udmærket godt kan præstere det samme, uden at det vækker fjerneste Anstød der. Hvad man gør indenfor Juristers Kredse overfor Skruibrækkere, har jeg ikke haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med, for det Tilfælde har, saa vidt jeg ved, ikke foreligget; hvad man derimod fra Lægers Side gør overfor Skruibrækkere, har vi mange Eksempler paa her i Landet, og jeg har ikke i noget Tilfælde hørt eller set den højtærede Justitsminister eller nogen af hans Meningsfæller eller nogen anden Kvinde eller Mand i de samme Samfundslag, hvortil Ministeren hører, træde op derimod. Jeg har dog set Læger her i Landet ganske samvittighedsløst forlade deres Pladser paa Hospitaler o. s. v., fordi de var uenige med den Ledelse, de skulde samarbejde med. Hvad Arbejdsgiverne gør, ser vi hver eneste Dag. Den højtærede Justitsminister sagde, at hvad man ikke havde Lov til, var at slaa den Mand, der optog et Arbejde, der var nedlagt af andre. Nu ved jeg ikke, hvor meget værre det er, at en Mand, der blandt Arbejdere optræder ukollegialt, faar et Par